

MY MEMORY IS FULL OF GHOSTS

Títol original: *Thakerati Maleaa Bel Ashbah* **Direcció:** Anas Zawahri **País:** Síria **Durada:** 74 min **Any:** 2024 **Gènere:** Documental **Intervencions de:** Sondos Zankawan, Elias Hazim, Wasim Tomani, Salwa Al-Aqraa, Sandra Khuzam, Osama Ayoub, Remaa Qanjaa **Fotografia:** Nawwar Alboukai, Hamzeh Ballouk **Versió original en àrab, amb subtítols en espanyol**

SINOPSI

Com una elegia visual, *My Memory Is Full of Ghosts* explora una realitat atrapada entre el passat, el present i el futur a Homs, Síria. Darrere l'autoretrat d'una població exsangüa a la recerca de la normalitat, emergeixen els records de la ciutat, marcada per la destrucció, la desfiguració i la pèrdua. Una pel·lícula profundament commovedora, un ressò dolorós de l'absurditat de la guerra i de la força dels éssers humans. (syriandocdays.dk)

CRÍTICA

Els residents sirians d'Homs tornen de manera cautelosa a la ciutat devastada per la guerra amb l'esperança de reconstruir les seves vides

Les seqüeles i el trauma persistent del conflicte fonamenten aquesta melancòlica instantània contemporània de la ciutat siriana d'Homs. La ciutat va ser devastada per la guerra civil del país, quan un setge va deixar milers de persones atrapades entre el 2011 i el 2014. Aquella crisi va ser documentada de manera visceral per Talal Derki a *Return To Homs* (2013), guanyadora a Sundance. Ara, el director de llargmetratge debutant Anas Zawahri —nascut a Palestina però resident a Síria— torna a la ciutat per parlar amb alguns dels habitants que han decidit tornar enmig d'una treva inestable.

No es presenten els fets i les xifres del conflicte, Zawahri opta per un enfocament anecdòtic, en què diversos homes i dones ofereixen les seves reflexions fora de càmera. El fet que la seva pel·lícula continuï una conversa sobre Síria ja iniciada per altres documentals fa que probablement desperti més interès entre aquells que ja tenen familiaritat amb el país, però també hauria d'assegurar-li un recorregut més ampli en festivals adreçats a aquest tipus de públic.

My Memory Is Full of Ghosts es desenvolupa principalment a través de plans fixos, llargs i mesurats, que permeten observar amb calma els escenaris, gairebé tots marcats per les empremtes de la guerra. Les restes esquelètiques i plenes d'impactes dels edificis bombardejats evoquen els combats, però, als carrers de sota, la gent continua amb les seves activitats quotidianes. Sobre aquestes imatges, sentim els habitants reflexionar sobre els seus sentiments: el conflicte s'ha convertit ara en una lluita emocional, mentre intenten conciliar l'amor per la seva ciutat i els records feliços amb les experiències de trauma i les esperances de futur. Aquest ritme pausat potser no seduirà els espectadors ocasionals, però ofereix espai perquè les entrevistes adquireixin profunditat, mentre que l'ús exclusiu del so ambiental garanteix que res no distregui del que s'està dient.

«La por és l'únic sentiment que no he sabut gestionar», diu una dona, afegint-hi: «Amb la tristesa i la ràbia me n'he sortit prou bé». Un home comenta, mentre la càmera recorre un cafè buit, que Homs «ja no és la ciutat de les rialles», amb la seva vida social irremediablement trencada pel dol. De tant en tant, individus o grups de persones —presumiblement algunes de les veus que sentim, encara que mai no s'indiqui explícitament i els entrevistats no mirin directament a càmera— posen com si es tractés d'una fotografia. Alguns miren fixament a l'objectiu, establint un breu moment de connexió, mentre que d'altres intercanvien bromes, oferint l'únic toc de lleugeresa del film.

La multiplicitat de punts de vista aporta profunditat al documental, i l'equilibri de gènere és notablement equànim. Un entrevistat cec també ofereix una perspectiva singular: explica com el seu retorn a la ciutat va ser molt diferent del de les persones que hi veien, ja que va percebre la devastació a través de les reaccions dels qui l'envoltaven. La pel·lícula està esquitxada d'històries de pèrdues personals intenses, que abracen diverses generacions. Un home parla de l'agonia de perdre el seu germà en detenció; una dona relata l'assassinat inesperat i absurd de la seva mare, i una altra explica com intenta conviure amb la pèrdua dels seus fills.

Els senyals d'esperança són escassos, però existeixen —i es fan evidents sobretot en les persones que han decidit tornar a Homs malgrat les seves experiències traumàtiques. En algunes zones hi ha treballs de reconstrucció, i la presència de criatures apunta a un possible futur. Alguns nens juguen a futbol, mentre que en un altre indret un jove arregla un delicat canelobre davant d'una botiga, mentre un home més gran —probablement el seu pare— treballa a dins. Aquests gestos de resiliència col·lectiva són petits punts de llum dins d'un documental ombrívol, que subratlla el fet que **la violència continua projectant una ombra visible sobre la ciutat i els seus habitants**.

Amber Wilkinson – screendaily.com